

[Indenrigsministeren.]

ner, bestyrelser m. v., hvis funktionsperiode efter lovgivningen følger eller er sat i relation til kommunalbestyrelsens funktionsperiode, og i nærværende lovforslag er der derfor efter forhandling med vedkommende ministerier indarbejdet bestemmelser, der ændrer den af omlægningen berørte lovgivning.

Endelig finder jeg grund til at henlede opmærksomheden på en praktisk, men betydningsfuld ændring af bestemmelserne om kandidaternes opførelse på stemmesedlerne. Indtil 1973 indeholdt den kommunale valglov en bestemmelse om, at de større kommuner kunne undlade at opføre kandidatnavnene på stemmesedlerne. En konsekvens af ophævelsen af denne bestemmelse blev, at stemmesedlerne til borgerrepræsentationsvalget i 1974 fik et format af 45×83 cm, idet der ved dette valg var anmeldt et usædvanlig stort antal kandidatli-ster. Havde alle de i valget deltagende kandidatli-ster opstillet det maksimale antal kandida-ter, ville dette have krævet en stemmeseddel på ca. 65×145 cm, og en sådan stemmeseddel havde ikke kunnet fremstilles på traditionel vis. Det foreslås derfor, at indenrigsministeren bemyndiges til i sådanne ekstraordinære situationer at dispensere fra kravet om, at kandidatnavnene skal opføres på stemmesedlerne.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvide til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til ministeren for kulturelle anliggender af Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give vedrørende den aktuelle økonomiske og kunstneriske situation på Det kgl. Teater, og hvilke initiativer agter regeringen at tage i den forbindelse?«

(Forespørgsel nr. II. Anmeldt 11/11 76. Fremme af foresp. vedt. 12/11 76).

Forespørgeren (Kirsten Jacobsen) (FP):

Selv om det måske på baggrund af de seneste dages udvikling kan synes lidt betydningsløst at diskutere Det kgl. Teaters forhold, så er jeg nu alligevel glad for, at vi i dag får den debat, som jeg synes folketinget skulle have haft for meget længe siden. Med de store økonomiske tilskud, teatret gennem alle årene har

opnået, er det jo også folketingets pligt hele tiden at være opmærksom på, hvilket udbytte befolkningen til gengæld får af disse tilskud.

Med baggrund i den senere tids udvikling og de besparelser, der er foretaget, er vi nu kommet dertil, at man fra teatrets ledelse gør opmærksom på, at yderligere besparelser ikke kan gennemføres uden meget drastiske indgreb i teatrets repertoire, opsætninger m. v. Derfor mener jeg, at politikerne nu må komme ud af busken og helt klart tilkendegive, hvor store midler man er parat til at bevilde til teatrets drift. Den usikkerhed, der i øjeblikket hersker både hos ledelsen og hos personalegrupperne, kan vi ikke være bekendt, og jeg håber derfor, at debatten i dag vil munde ud i en klar tilkendegivelse fra folketinget om, efter hvilke retningslinjer man i fremtiden ønsker at Det kgl. Teater skal drives.

Der skal naturligvis ikke herske nogen som helst tvivl om, hvordan fremskridtspartiets principielle holdning er. Vi ønsker ikke, at der skal ydes offentlige tilskud til Det kgl. Teater eller til andre teatre, og vi synes også, at folketingets andre partier bør have en forpligtelse til at formulere lige så klart, hvilke midler og hvor store bidrag de vil være med til at bevilde. Hvis folketinget formulerer betingelserne for fremtiden så klart, så ved både teatrets ledelse og personaleorganisationerne, hvad de har at rette sig efter, og de kan på den baggrund træffe de nødvendige foranstaltninger.

Jeg håber også, at kulturministerens indlæg ikke bare bliver en snak om støvsugerbander eller rationaliseringsundersøgelser, for vi ved jo alle sammen, at det kun vejer som støvgran i forhold til de reelle og faktiske problemer. Vi ved alle sammen, at teatrets utidssvarende bygninger, store pensionsbyrder og de mange ansatte gør, at hvis der skal ske væsentlige besparelser i tilskuddene, som i øjeblikket er på omkring 100 mill. kr. om året, så må der helt andre og meget mere radikale indgreb til.

Derfor må kulturministerens indlæg efter min mening indeholde en konstruktiv plan, og hvis man vedtager den plan, så må folketinget og de partier, der har været med til at vedtage planen, også have det fornødne mod til at gennemføre den og ikke lade sig afskrække af diverse pressionsgrupper. Det er jo folketinget, der over for befolkningen har ansvaret for de bevillinger, der ydes, og derfor må det også være folketinget, der helt klart afstikker retningslinjerne for teatrets fremtidige drift og